अथ सप्तमीमृचमाह। "तं त्वा वयꣳ सुधियो नव्यमग्ने। सुम्नायव ईमहे देवयन्तः। त्वं विशो अनयो दीद्यानः। दिवो अग्ने बृहता रोचनेन" इति। हे 'अग्ने', 'सुधियः' शोभन-बुद्धियुक्ताः, 'सुम्नायवः' सुखमिच्छन्तः, 'देवयन्तः' देवानि-च्छन्तः, 'वयं', 'नव्यं' सर्व्वदा नूतनं, 'तं त्वा' तादृशमग्निं त्वां, 'ईमहे' प्राप्नुमः, भजाम इत्यर्थः। हे 'अग्ने', 'बृहता रोच-नेन' महता प्रकाशनेन, 'दीद्यानः' प्रकाशमानः, 'त्वं', 'विशः' सर्व्वाः प्रजाः, 'दिवः' द्योतमानान् स्वर्गादिलोकांश्च, 'अनयः' नयसि, प्रापयसि॥

अथ अष्टमीमृचमाह। "विशां कविं विश्पतिꣳ शश्वतीनां। नितोशनं वृषभं चर्षणीनां। प्रेतीषणिमिषयन्तं पावकं। राज-न्तमग्निं यजतꣳ रयीणाम्" इति। ईमह इत्यनुवर्त्तते। 'अग्निं', ईमहे प्राप्नुमः। कीदृशं, 'शश्वतीनां' निरन्तरप्रवृत्तीनां, 'विशां' प्रजानां, पालकमित्यध्याहारः। अतएव 'विश्पतिं' प्रजास्वामिनं, 'कविं' विद्वांसं, 'नितोशनं' शत्रूणां नितरां हन्तारं, 'चर्षणीनां' मनुष्याणां, 'वृषभं' कामाभिवर्षकं, 'प्रे-तीषणिं' प्रकृष्टाया इतेर्गतेः सनितारं दातारं, 'इषयन्तं' अन्नं कुर्व्वन्तं, 'पावकं' शोधकं, 'राजन्तं' दीप्यमानं, 'यजतं' यजनीयं, 'रयीणां' धनानां, दातारमितिशेषः॥

अथ नवमीमृचमाह। "सो अग्न इजे शशमेच मर्त्तः यस्त आनट् समिधा हव्यदातिं य आहुतिं परिवेदा नमोभिः। विश्वेत् स वामा दधते त्वोत" इति। हे 'अग्ने', 'यः', 'मर्त्तः'